

Linuast wâlia minnes nähti nellikümmeid sugulased tedda saatmas, kes temaga ühhes sure auo sisse ollid töusnud. Kuninga arm eši Reinowadderi süddame vägga rõemjaks ja sabba laiale ojanud. Pole te peal jättis ta sõbrad juimalaga, üksi koe pole tõttades.

Sabba usse lätwel tulli Ermelina wasto ja langes nuttes mchhe faela; pârrast terretamist nõudis ta, sudda ireke lõksust olli peasnud? Reinowadder kostis: „Ussi läks õlpsamalt forda, kui arwasin; olen jâlle fuñinga nõuneeoste ulgas eñimene mees, üлем rigi wallitseja ja pealegi fuñinga pitseri sõrmus miño käes; mis ma teen, on tehtud. Kriimsilma ülle sain wöideldes wöiti, ei tema miño peale eñam kaebama lähhe. Ta on awatud, piñe, kohhi ja teotatud; tervet meest teñast ei olle loota. Mis fest luggu? Ta seisab föige suggulastega miño wallitsuse al, kaebajate suud on iggawest luffus.“

Maine ja lapsed rõemustasid Reinowadderi ourüle, issekõsits räkides: „Münd sawad meile laddusad ellpvärad tulema; iggamees peab meid auustama. Mõisa tahhame weel findlamaks lasta ehitada, et kui foggemata fuñinga loeas arme tuul teisite pörab, meid ükski fâite ei sa.“

Reinowadder ellas peale sedda sure auo sees; tema waen!ased äbbis ja willetsuses.

Enne muistene jut ja tössi joolewad ülemal juttus kõrvistiku; kes sõlunda östab, leiab sun ja seal mõne õppetuse irova. Tarkus on kül fallim kui kuld, kaw-

walus ülem kui varro; siiski jäab õiglane sombe ja wagga süddame tunniõstus iñ imese lomale föige ülemaks wettaks. — Ellajate teggo näitab mõnda Ma-ilma sombet, mis algmiselt nõnda vlnud ja eddes piedi saab ollema. Lõppetame siis Reinowadderi ellokäiki ja teggude näitu!

Kirjotatud Xuli spask, mõisas, Tütri-Jani kuul, pâaw pârrast lõunat, kello 8.